

120 de ani de la moartea
Luceafărului poeziei românești

Oadă (în metru antic)

Nu credeam să-nvăț a muri vreodată;
Pururi tânăr, înfășurat în manta-mi,
Ochii mei nălțam visători la steaua
Singurătății

Când deodată tu răsăriși în cale-mi,
Suferință tu, dureros de dulce...
Pîn-în fund băui voluptatea morții
Neîndurătoare.

Jalnic ard de viu chinuit ca Nessus,
Ori ca Hercul înveninat de haina-i;
Focul meu al stinge nu pot cu toate
Apele mării

De-al meu propriu vis, mistuit mă vaiet,
Pe-al meu propriu rug mă topesc în flăcări...
Pot să mai renviu luminos din el ca
Pasărea Phoenix?

Piară-mi ochii tulburători din cale,
Vino iar în sân, nepăsare tristă;
Ca să pot muri liniștit, pe mine
Mie redă-mă!

Emil PROCAN

Eterna alergare

– Hei! Dumneata! Da, da dumneata! Opre-te-te puțin!

– Nu pot! Nu pot! Dacă vrei să vorbim, alergă cu mine!

– Bine, dar să mergi mai încet! Unde alergi a?a? De ce nu poți să te oprești?

– Păi nu vezi? Este ziua!

– ăi ce dacă este ziua? De ce trebuie să alegi în halul ăsta?

– Zgomotul!

– Ce zgomot?

– Zgomotul grijilor mele, la care se mai adaugă acum și mersul copăcel al copiilor și părinților mei care sunt bătrâni. ătii, am doi copii bucălași, bucăpică ruptă din mine, frumoși nevoie mare.

– ăi cât trebuie să alergi a?a?

– Da de unde ești nene, din Lună? Nu m-a întrebat nimeni până acum chestii din astea tâmpite.

Eu alerg de când mă ătiu, uneori mai încet, alteori, când zgomotul e mai puternic, trebuie să fug cât pot de repede. Până dau de noapte, atunci mă opresc. E adevărat că zgomotul nu-mi dispare, dar mă pot opri, mă pot apropia chiar de casă. Ei, dar ce puternic a fost zgomotul până am reușit să-mi fac casa. Asurzitor nu alta, de multe ori nici noaptea nu mă mai puteam opri. Dar Dumnezeu m-a ajutat și am reușit! Suntem cu toții fericiți!

– ăi cum, alergi a?a de-o viață-ntreagă?

– Da! La noi toată lumea alergă!

– ăi zici că ești fericit?

– Da, cred că da! Păi avem o casă frumoasă cu trei camere... anul ăsta poate reușim să ne facem și o bucătărie de vară, avem și mașină, suntem sănătoși toți în familie...

Încercam în timp ce-mi vorbea și mergeam alături, să-i privesc fața, ochii... O singură expresie a feței, un singur fel de a privi în această continuă alergare. La fel și în zilele următoare în care l-am însoțit. Seara când întunericul ne oprea, uluit de spectacolul la care asistam, mă retrăgeam într-un colț cu lumină și scriam despre nedreptatea la care era supus Omul. Cu înțelegere, duioșie și chiar cu milă, scriam. Îmi scriam pe ochi, pe frunte, pe obraji, apoi pe mâini, pe degete. Pe piept, în partea stângă îmi desenasem un zâmbet uriaș, iar în jurul lui o creangă înflorită de cireș, un răsărit, o pasăre în

zbor și un val de mare. Speram ca a doua zi să vadă toate astea și să se oprească... Dar ca și cum nimic nu se schimbese, el alerga cu aceeași expresie a feței, cu aceeași privire. Au fost apoi o ploaie de vară și un curcubeu... Am alergat prin munți, am trecut prin râuri, am întâlnit ochi înlăcrimași, copii desculți... Dar pentru Om nu exista decât această perpetuă alergare.

Într-un târziu, a nins; totul a devenit imaculat și infinit de alb. Atunci m-am repezit și i-am introdus în urechi degetele mâinilor mele, scrise cu înțelegere, duioșie și milă... Minune: s-a oprit, s-a rotit de câteva ori sorbind priveliștea și s-a repezit cu mâinile în zăpadă, răscolind-o, încercând s-o arunce spre ninsoarea din cer. Un zâmbet adevărat îi inundă fața, care emana acum lumină.

Se apropie apoi de mine și încep să-mi studieze, ochii, obraji... Când văzu zâmbetul din partea stângă a pieptului încep să rădă și mă strânse cu putere la piept. Apoi mă întrebă despre creanga înflorită de cireș, despre răsărit, despre pasărea în zbor și valul de mare.

l-am povestit despre tot ce nu știa, l-am învățat să citească și să caute singur colțuri de lumină, pentru a putea chiar să-și scrie cu înțelegere, duioșie și milă pe fața, pe piept, pe mâini. A plecat, nerăbdător, să caute ceea ce învățase.

Eu m-am întors la prietenii mei, le-am povestit și am hotărât să alergăm alături de ceilalți oameni și cu înțelegerea, duioșia și chiar mila din noi, să-și oprim din eterna alergare, să le arătăm floarea de cireș, răsăritul, pasărea în zbor, valul de mare și să-și învățăm să zâmbească...

Număr ilustrat de
Leonard PUCLEA

Mihai Eminescu

„Sunetele îngrozesc piatra”

„Câți oameni sunt într-un om? Cam tot atâția câte stele sunt cuprinse într-o picătură de rouă sub cerul cel limpede al nopții”.

„Limba românească e la sine acasă o împărăteasă bogată, căreia multe popoare i-au plătit dare în metal aur, pe când ea pare a nu fi dat nimănui nimic. Dar metalul aur ea l-a tipărit în tiparul ei propriu și e azi al ei pentru că tot poartă efigia ei neschimbată, neschimbabilă chiar. A o dezbrăca de averile, pe care, economică și chibzuită, le-a adunat în mii de ani,

înseamnă a o face din împărăteasă cerșetoare”.

„Legea rezultă din trebuința poporului, din voința lui și din legiuire liberă, neîntimidată, a acelei voințe”.

„Să ne întrebăm fără părtinire cum întâlnim pe poporul nostru în istorie din momentul în care ea devine mai străvezie... Îl găsim totdeauna dezbinat înăuntrul, dezbinat în politică sa față cu vecinii”.

„Nu originea face pe un popor să fie trainic, ci munca lui proprie, fie cu mâna, fie cu mintea”.

„Noi românii de sute de ani n-am

avut altă plăcere mai mare decât de a ne răsturna principii”.

„Menirea vieții tale e să te cauți pe tine însuși”.

„Istoria lumii cugetă – deși încet, însă sigur și just”.

„O țară unde toți poruncesc și nimeni nu ascultă, o țară (ca a noastră) unde antiteza între partide se prefăce în adevărată dușmănie (...) o asemenea țară e menită de a fi pradă vecinilor ei”.

„O casă veche de piatră, dar cam strâmtă, e totuși mai bună pentru vreme de iarnă și pentru nevoi decât un palat de hâr-

tie franțuzească”.

„Progresul națiunilor e limitat, progresul omenirii infinit”.

„Popoarele au lucruri mai scumpe de apărut decât gloria”.

„Împărăția rusească nu este un stat, nu este un popor, este o lume întreagă care, negăsind în sine nimic de o măreție intensivă caută mângâierea propriei măriri în dimensiunile mari”.

„Oricât de mic statul român e puternic, fiindcă de dânsul atârna starea de lucruri stabilită prin munca veacurilor în Europa”.